

Η χαμένη μας σκέψη (9887)

Είναι μεσάνυχτα Τρίτης και τα μαθήματα μου με κοιτάζουν με κατηγορία, στοιβαγμένα καθώς είναι καταμεσής του γραφείου μου.

Όχι, δεν τα έχω τελειώσει. Δεν τα έχω καν ξεκινήσει. Αυτή είναι η μοίρα των μαθημάτων της Τετάρτης, βλέπετε. Μετά από επτά ώρες σχολείου κι έξι ώρες φροντιστηρίου, μάλλον δεν είναι γραφτό τους να είναι έτοιμα για την επόμενη μέρα. Καλά κάνουν και με κοιτάζουν. Μπορεί έτσι να παρακινήσουν τα μουδιασμένα μου δάχτυλα να πιάσουν το στυλό, να πιάσουν τα βιβλία, να τα ανοίξουν, να αγγίξουν τις σελίδες. Μπορεί να παρακινήσουν τα μουδιασμένα μου μάτια να συρθούν πάνω στις ατέλειωτες σειρές, να απομνημονεύσουν τα ψιλούτσικα γραμματάκια των σχολικών εγχειριδίων. Μπορεί, ακόμα, τα φτωχά μου βιβλιάρικα να καταφέρουν, με το όλο παράπονο βλέμμα τους που με γεμίζει με τύψεις, να καταφέρουν το απίθανο, το αναπάντεχο, το ακατόρθωτο: να παρακινήσουν επιτέλους το μουδιασμένο μου μυαλό. Να ξυπνήσουν την αποκοιμισμένη κριτική μου ικανότητα, που νυσταγμένη χασμουριέται κι αναρωτιέται, μες στην ταραχή της, γιατί την ζύπνησα. Να θυμίσουν στη Σκέψη μου ότι υπάρχει ακόμα, κρυμμένη πίσω από έναν ατελείωτο όγκο στείρων πληροφοριών και κενών γνώσεων.

Με αυτή την αφορμή, λοιπόν, θα σας πω λίγα λόγια για τη φίλη μου τη Σκέψη. Την ξέρω από μικρό κορίτσι. Όταν ήμουν μικρούλα, τόσο μικρούλα που η μαμά μου αναγκαζόταν να σκύψει για να με κοιτάξει στα μάτια, αυτή ήταν εκεί και μου κρατούσε σφιχτά το χέρι και μου ψιθύριζε στ' αφτί, "ρώτα γιατί". Κι εγώ ρωτούσα τους μεγάλους, "γιατί". Γιατί ο κόσμος είναι έτσι κι όχι αλλιώς? Γιατί εσύ έχεις δίκιο κι όχι εγώ? Γιατί να σε πιστέψω? Κι έβλεπα την απορία στο βλέμμα τους, την έκπληξη απέναντι σ' αυτό το κορίτσι που τολμούσε να αμφισβητεί τον κόσμο γύρω του, και να σκέφτεται και να νιώθει και να ρωτά. Δεν τους άρεσε η αμφισβήτηση. Ποιος άλλος είχε τολμήσει, άλλωστε, να τους αμφισβητήσει ποτέ τους; Η Σκέψη έφταιγε για όλα. Γι' αυτό φρόντισαν από νωρίς να μας χωρίσουν. Από φιλενάδες αχώριστες στο νηπιαγωγείο, γίναμε απλές γνωστές στο Δημοτικό. Μα δεν την είχα πια ανάγκη. Πλέον η Σκέψη μου είχε αντικατασταθεί από τα βιβλία μου, από τους δασκάλους μου, από όλους τους άλλους που σκέφτονταν για μένα, για να μην κουράζω το μυαλό μου. Να μην το τροφοδοτώ με νέες ιδέες, να μην το γεμίζω με επικίνδυνες, ασυνήθιστες σκέψεις, να μην αποθηκεύω εκεί μέσα οτιδήποτε άσχετο. Μονάχα να αφήνω μπόλικο χώρο αδειανό, για να χωρούν οι νέες γνώσεις, τα νέα μαθήματα, οι νέοι κανόνες, τα νέα κείμενα που έπρεπε να αποστηθίζω μηχανικά.

Μέχρι να φτάσω στο Λύκειο, η Σκέψη δεν ήταν πια παρά μόνο μια ξεθωριασμένη ανάμνηση, μια ξεχασμένη γνωριμία που μετά βίας μπορούσα να φέρω στη μνήμη μου. Πού και πού τη θυμόμουν, και τη νοσταλγούσα, αλλά πάντα κατέπνιγα βιαστικά τέτοια

προδοτικά συναισθήματα. Πώς θα τολμούσα να φέρω αντίρρηση στις αποφάσεις των μεγάλων, που έκριναν πως η πολλή παρέα με τη Σκέψη δε θα μου έκανε καλό;

Τώρα όμως: εγώ μεγάλωσα. Είμαι πια στη θέση αυτών που κάποτε τρόμαζαν όταν τους έκανα ερωτήσεις. Είμαι στη θέση αυτών που μου πήραν τη Σκέψη επειδή τους έκανε να νιώθουν άβολα. Είμαι στη θέση αυτών που απεχθάνονται και φθονούν τη Σκέψη με μανία. (Έξαλλου όλοι μας φθονούμε αυτό που δεν μπορούμε ν' αποκτήσουμε). Είμαι στη θέση τους, αλλά δεν είμαι σαν αυτούς. Στο μακρινό ορίζοντα, μπορώ ακόμα να διακρίνω τη φιλενάδα μου, να μου χαμογελά γλυκά, να μου νεύει. "Έλα. Έλα πάλι κοντά μου," μου φωνάζει από μακριά. "Έλα να ξαναγίνουμε φίλες όπως παλιά."

Παλεύω κάθε μέρα να προχωρήσω προς το μέρος της. Το ξέρω ότι μπορώ. Και κάποια μέρα θα τη φτάσω, θα την πιάσω απ' το χέρι, θα την αγκαλιάσω σφιχτά, και θα της πω, "Ήρθα".

Επιτέλους.